

Mărturia personală și slujirea, roade ale redeșteptării

Text de memorat: „Ci voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.” (Faptele apostolilor 1:8)

Scopul redeșteptării este umplerea inimilor noastre cu o dragoste atât de mare pentru Domnul Isus, încât să tânjim să o împărtășim cu cât mai mulți oameni. În redeșteptarea autentică, inimile noastre ajung să înțeleagă bunătatea, mila, iertarea și puterea lui Dumnezeu. Suntem fascinați de dragostea Sa și transformați prin harul Său și nu mai putem tăcea.

Din contră, „redeșteptarea” bazată în mod exclusiv pe experiența spirituală personală nu își ajunge ținta. În această situație, ajungem să avem o atitudine critică la adresa celor care nu au reușit să atingă „standardul de sfințenie” impus de noi – semn clar că această sfințenie nu vine de sus. Dacă accentul cade în primul rând pe modificarea comportamentului, și nu pe schimbarea inimii, avem o problemă.

Schimbarea produsă la nivelul inimii determină o schimbare la nivelul comportamentului. Redeșteptarea autentică nu duce niciodată la o atitudine egocentrică și, mai cu seamă, nu duce la mulțumire de sine sau la înălțare de sine. Dimpotrivă, ea are ca rod o preocupare altruistă pentru oameni. Când inimile noastre sunt înnoite prin harul lui Dumnezeu, vom avea dorința fierbinte de a fi o binecuvântare pentru alții și de a le sluji celor în nevoie. Așadar, orice redeșteptare veritabilă readuce în prim-plan misiunea și slujirea.

Marea Trimitere și făgăduința dată bisericii

Domnul Hristos nu a întemeiat biserica doar cu scopul ca ea să aibă grijă de ea însăși. În mesajul de despărțire, El a vorbit despre misiunea bisericii, arătând că ea depășea granițele restrânse de la data aceea. Biserica a fost adusă la existență pentru a răspândi în lumea întreagă lumina dragostei Sale și mesajul mântuirii Lui.

1. Citește textele următoare și prezintă pe scurt ideile principale. Ce ne spune fiecare dintre ele despre marea plan al Domnului Isus cu biserica Sa?

Matei 28:19,20;

Marcu 16:15;

Luca 24:45-49;

Ioan 20:21.

După înălțarea Domnului Hristos la cer, biserica Sa urma să fie manifestarea vizibilă a dragostei și a harului Său înaintea lumii. Ucenicii aveau o misiune. Aveau de împărtășit un mesaj. Ei aveau misiunea de a duce mai departe lucrarea începută de El.

„Biserica este instrumentul ales de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Ea a fost organizată pentru slujire și are misiunea de a duce lumii Evanghelia. De la început, planul lui Dumnezeu a fost acela ca, prin biserica Sa, să descopere lumii plinătatea și desăvârșirea Lui. Membrii bisericii, aceia pe care i-a chemat din întineric la lumina Sa minunată, au datoria de a face cunoscută mărirea Sa. Biserica este depozitara bogățiilor harului lui Hristos și, prin biserică, va fi dezvăluită, în cele din urmă, până și domniilor și «stăpânirilor din locurile cerești» ultima și deplina desfășurare a iubirii lui Dumnezeu (Efeseni 3:10).” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 9

Marea dorință a inimii lui Isus este mântuirea omenirii. Apostolul Pavel îi scrie tânărului său prieten Timotei că Mântuitorul nostru „voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2:4). Apostolul Petru adaugă ideea că Domnul „are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9).

Cum îți manifesti concret dorința de a-i câștiga pe alții pentru Hristos? Faci ceva în acest sens? Ce îți spune răspunsul la aceste întrebări despre tine și despre prioritățile tale?

Primirea făgăduinței

Probabil că misiunea de răspândire în toată lumea a dragostei și a adevărului divin i s-a părut copleșitoare micii grupe a ucenicilor. Lucrarea era uriașă, pe măsura misiunii încredințate. Probabil că finalizarea ei în timpul vieții lor părea o imposibilitate (la fel cum ni se pare și nouă astăzi!). Se estimează că populația Imperiului Roman din secolul I se ridică la aproximativ 60-70 000 000 de oameni. Potrivit primului capitol din Faptele apostolilor, în Ziua Cincizecimii s-au aflat în camera de sus 120 de credincioși. Așadar, raportul era de un creștin la circa 500 000-580 000 de locuitori. Din perspectivă umană, porunca Domnului Isus de a predica Evanghelia în toată lumea era irealizabilă.

2. Ce impact a avut revărsarea Duhului Sfânt asupra misiunii bisericii primare? Faptele 2.

Impactul a fost uluitor. Numărul membrilor bisericii creștine a explodat. Zeci de mii de oameni s-au convertit. Mesajul dragostei Domnului Isus a fost transmis în colțurile cele mai îndepărtate ale imperiului.

În jurul anului 110 d.Hr., Pliniu cel Tânăr, guvernatorul provinciei romane Bitinia, situată pe coasta nordică a Turciei de astăzi, i-a scris împăratului Traian pentru a descrie problemele cu care se confrunta în activitatea de prindere și de executare a creștinilor: „Multe persoane de toate vârstele, din toate clasele sociale și chiar de ambele sexe sunt și vor fi chemate pentru a fi judecate. Nu numai orașele, ci și satele au fost năpădite de pacostea acestei superstiții.” Declarația este surprinzătoare – în numai câteva generații, creștinismul pătrunsese aproape în toate păturile sociale și ajunsese în provinciile cele mai izolate.

După nouăzeci de ani, în jurul anului 200 d.Hr., Tertulian, un avocat roman convertit la creștinism, le-a scris magistraților romani o scrisoare în care apăra creștinismul cu mult curaj. El spunea cu mândrie că „aproape toți cetățenii din toate orașele sunt creștini”.

Faptele apostolilor prezintă istoria unei biserici active, care dă mărturie pretutindeni despre Domnul ei. Redeșteptarea spirituală conduce întotdeauna la o mărturie personală înflăcărată. Împărtășirea veștii bune este rodul natural al vieții transformate. Isus le-a spus ucenicilor: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni” (Matei 4:19). Cu cât Îl vom urma mai îndeaproape, cu atât mai mult Îi vom împărtăși preocupările. Lipsa de interes față de misiune se poate datora tocmai faptului că Îl urmăm de la distanță. De aceea, e nevoie de o redeșteptare spirituală personală!

Forța mărturiei personale

Ritualul religios nu reușește decât rareori să schimbe viața. Formalismul ne face sufletul neroditor. Prin ea însăși, doctrina nu poate transforma inima. Forța mărturiei credincioșilor din Noul Testament era dată de viața lor schimbată în mod real de Evanghelie. Ucenicii nu se prefăceau. Nu simulau credința. Spiritualitatea lor nu era artificială. Ei se întâlneau personal cu Domnul Hristos și întâlnirea aceasta îi schimbă. Ei nu mai puteau să tacă.

3. Atât în experiența lui Pavel, cât și în cea a lui Ioan întâlnim câteva elemente care i-au transformat în martori convingători. Care sunt aceste elemente? Faptele 22:1-14; Filipeni 3:1-7; 1 Ioan 1:1-4.

Viața ucenicilor s-a schimbat radical la Cincizecime. Ceva *din ei* nu a mai fost ca înainte și Duhul Sfânt a putut realiza ceva *prin ei*. El a făcut ceva *pentru ei*, ca să poată înfăptui ceva *împreună cu ei*. Duhul a început să se reverse din cupa plină a sufletului lor pentru a-i readuce la viață pe cei din jurul lor.

Domnul Isus exprima această idee în următoarele cuvinte: „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura” (Ioan 7:38). Rădăcina cuvântului grecesc utilizat aici pentru „a crede” este *pistis*. Cuvântul acesta nu înseamnă doar o convingere de suprafață sau asentimentul pur intelectual, ci o convingere tare ca stânca sau o încredere fermă. *Pistis* este credința dinamică și înnoitoare în Hristos, Cel care Și-a dat viața pe cruce pentru păcatele omenirii. Isus vrea să spună aici că dragostea Lui astâmpără setea sufletului nostru și dă pe dinafară, revărsându-se în inimile semenilor noștri.

„Mărturia noastră despre credințioșia Sa este mijlocul pe care Cerul l-a ales pentru a-L descoperi lumii pe Hristos. Noi trebuie să recunoaștem harul Său, așa cum este făcut cunoscut prin sfinții din vechime, dar ceea ce are într-adevăr efect este mărturia propriei experiențe. Suntem martori pentru Dumnezeu atunci când descoperim în noi lucrarea unei puteri dumnezeiești.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 347

Mărturia cea mai convingătoare este cea dată de creștinul care Îl cunoaște personal pe Isus. Nimic nu poate lua locul mărturiei izvorâte în mod natural din inima care este cufundată cu totul în iubirea lui Isus!

În ce fel dai mărturie despre ceea ce a făcut Domnul pentru tine? Ce poți face pentru ca mărturia ta să fie mai eficientă?

Credința care dă mărturie crește

Activitatea este o lege a vieții. Dacă vrem să fim sănătoși, este necesar să ne menținem trupul în mișcare. Fiecare organ, fiecare mușchi și fiecare țesut este puternic și viguros dacă este pus la lucru. Dacă neglijăm exercițiul fizic, sistemul imunitar este afectat și organismul devine vulnerabil în fața bolii.

La fel se întâmplă și pe plan spiritual: credința trebuie pusă la lucru prin mărturie personală. Ajungem astfel să recunoaștem adevărul cuvintelor rostite de Domnul Hristos: „Este mai fericit să dai decât să primești” (Faptele 20:35). Când împărtășim cu semenii Cuvântul lui Dumnezeu, creștem spiritual. Cu cât Îl iubim mai mult, cu atât ne vom dori mai mult să vorbim despre El. Cu cât vorbim mai mult despre El, cu atât Îl vom iubi mai mult. Împărtășirea credinței conduce la întărirea credinței.

4. Ce învățăm despre împărtășirea credinței din minunea înmulțirii pâinilor și a peștilor? Ioan 6:1-11.

Cu cât oferim mai mult din credința noastră, cu atât ea se înmulțește. Această lege a înmulțirii este principiul divin al vieții spirituale: dacă dai, crești, iar dacă ții pentru tine, te ofilești. Isus ne dă credință mai multă pe măsură ce o împărtășim cu ceilalți, chiar dacă la început ea este mică de tot. Când o împărtășim cu oamenii înfometați spiritual din jurul nostru, Pâinea vieții se înmulțește în mâinile noastre și ajungem să avem mai multă decât am avut înainte de a începe să oferim.

Domnul Isus a pornit de la cinci pâini și doi pești. Totuși, la sfârșitul zilei, după ce mulțimea formată din cinci mii de oameni a mâncat pe săturate, a rămas mai mult decât a existat la început: douăsprezece coșuri cu firimituri.

Învățăturile pe care Domnul Isus le-a dat bisericii Sale din Noul Testament sunt pe cât de clare, pe atât de ușor de înțeles: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Mărturia personală este suflarea lină care aprinde flacăra Cincizecimii. Dacă rugăciunea și studiul biblic nu sunt însoțite de mărturie și de slujire, limbile de foc ale redeșteptării se sting și tăciunii se răcesc.

Cu cât dăm mărturie mai mult, cu atât credința noastră este mai mare. Ce experiențe ai avut în legătură cu acest mare adevăr spiritual?

Redeșteptarea, mărturia personală și intervenția divină

De fapt, istoria fascinantă a extinderii rapide a creștinismului la început este istoria unei biserici revigorate care a dat mărturie despre dragostea Domnului Isus. Este istoria unei biserici care a fost în mod frecvent martora intervenției divine. Mărturia personală era un mod de viață pentru primii creștini.

„Si, în fiecare zi, în templu și acasă, nu încetau să învețe pe oameni și să vestească Evanghelia lui Isus Hristos” (Faptele 5:42). Persecuția nu a făcut decât să răspândească Evanghelia și mai mult, deoarece membrii bisericii din Ierusalim au fugit din cetate și „mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul” (Faptele 8:4).

Una dintre intervențiile divine cele mai remarcabile din Faptele apostolilor este relatarea întâlnirii lui Filip cu demnitarul etiopian.

5. Citește discuția dintre Filip și etiopian din Faptele 8:26-38. Ce învățătură putem desprinde de aici despre relația dintre redeșteptare și mărturia personală?

„Un înger l-a călăuzit pe Filip la acela care căuta lumina și care era gata să primească Evanghelia. Și astăzi îngerii vor conduce pașii acelor lucrători care Îi vor îngădui Duhului Sfânt să le sfințească limba, să le curețe și să le înobileze inima. Îngerul trimis la Filip ar fi putut face singur lucrarea pentru etiopian, dar nu acesta este modul lui Dumnezeu de a lucra. Planul Său este ca oamenii să lucreze pentru semenii lor.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 109

Redeșteptarea are la bază trei elemente esențiale: rugăciunea, studiul Cuvântului lui Dumnezeu și mărturia personală. Atunci când credincioșii Îl caută pe Dumnezeu prin rugăciune serioasă și sinceră, când își umplu mintea cu adevărurile din Cuvântul Său și când le dau mărturie altora cu pasiune despre dragostea și adevărul Său, Dumnezeu intervine cu putere și deschide în mod neașteptat uși pentru proclamarea adevărului.

Fii onest cu tine însuți: Ce faci atunci când ai o ocazie de a da mărturie? Ești gata să vorbești sau găsești un pretext pentru a te retrage? Ce îți spune acest răspuns despre nevoia ta de redeșteptare și reformă?

Studiu suplimentar

„În înțelepciunea Sa, Domnul îi aduce pe aceia care caută adevărul și-i pune în legătură cu semeni de-ai lor care cunosc adevărul. E planul Cerului ca aceia care au primit lumina să o împărtășească celor ce se află în întuneric. Omul, trăgându-și destoinicia din marele Izvor al înțelepciunii, este făcut instrumentul, unealta lucrătoare, prin care Evanghelia își exercită puterea ei transformatoare asupra minții și a inimii.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 134

„Dumnezeu putea să aducă la îndeplinire lucrarea de salvare a păcătoșilor și fără ajutorul nostru, dar, pentru ca noi să ne formăm un caracter ca al lui Hristos, trebuie să fim părtași la lucrarea Lui. Pentru a putea intra în bucuria Lui, bucuria de a vedea ființe răscumpărate prin jertfa Sa, trebuie să luăm parte la eforturile Lui pentru răscumpărarea lor.” – Idem, *Hristos, Lumina lumii*, p. 142

Întrebări pentru discuție

1. Care este ideea principală a studiului de săptămâna aceasta? Există schimbări pe care Dumnezeu te invită să le faci în viața ta? Ai nevoie să-ți reorganizezi prioritățile? Ce te invită Dumnezeu să faci în mod concret?
2. Meditează mai mult la marele adevăr spiritual potrivit căruia credința noastră crește pe măsură ce o mărturisim celor din jur. De ce este adevărat acest lucru? De ce este important?
3. Cât de des dai mărturie despre Domnul Isus? Dacă nu, întreabă-te de ce! Ți-e teamă că vei fi respins? Dacă da, atunci gândește-te de câte ori a fost respins Domnul Isus! Dacă respingerea nu L-a împiedicat să-și facă lucrarea, atunci nici pe noi nu ar trebui să ne împiedice. Sau poate că nu dai mărturie din cauză că nu știi ce să spui. În acest caz, ce îți arată acest lucru despre nevoia de a avea o relație mai strânsă cu Domnul?
4. În timpul săptămânii, am amintit faptul că ritualul religios în sine nu poate produce o schimbare în suflet. Lucrul acesta este foarte adevărat. Totuși care este rolul ritualului și al tradiției în biserica noastră? Pot avea ele vreun rol în redeșteptare și reformă?
5. De ce avem o satisfacție atât de mare atunci când Dumnezeu lucrează prin noi pentru a câștiga suflete?